

Advies met betrekking tot het ontwerp van kaderdecreet over de handhaving van Vlaamse regelgeving (verder KVH)

1. Inleiding

Ondanks de bewoordingen in de titel dat het om een kaderdecreet van Vlaamse handhaving gaat, laat de decretale volledige of gedeeltelijke al dan niet voorwaardelijke toepasselijkheid zoveel ruimte dat uiteindelijk weerom in elke afzonderlijke Vlaamse regeling zal moeten nagegaan worden of dit toekomstig kaderdecreet toepasselijk zal zijn en onder welke voorwaarden.

Het ontwerp-decreet heeft de ambitie om het algemeen handhavingskader te vormen waaronder potentieel alle aangelegenheden kunnen worden gebracht waarvoor het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap bevoegd zijn. Dergelijke ambitie lijkt echter door het decreet zelf ingeperkt te worden. Zo verbiedt het decreet dat het gebruik van de bevoegdheden toegekend aan de toezichthouders gericht zou zijn op het inwinnen van informatie over de filosofische, religieuze, politieke, syndicale gezindheid, etnische of sociale origine, het seksuele leven of de gezondheidstoestand. Tal van Vlaamse wetgeving heeft echter betrekking op dergelijke fenomenen. Zo kan bijvoorbeeld gedacht worden aan het decreet preventief gezondheidsbeleid (o.a. inbreuken op de covid19-quarantaine) dat nooit onder het toepassingsgebied van het KVH zal kunnen worden gebracht. Op pagina 8 kan men trouwens in de memorie van toelichting lezen dat bepaalde sectoren nooit zullen toetreden tot het kaderdecreet. Het valt aan te bevelen dat er meteen duidelijkheid zou worden gebracht door de Vlaamse Regering over welke sectoren het hier gaat.

Een aantal van de kritieken die het College van procureurs-generaal reeds formuleerde naar aanleiding van het ontwerp-decreet van Vlaamse Codex Bestuurlijke Handhaving zijn nog steeds actueel. Het nieuwe kaderdecreet is nog steeds moeilijk te lezen doordat het om een unificatie gaat van het bestuurlijk handhavingsrecht. De inherente abstractie van dergelijke invalshoek heeft de lezer van het ontwerp-decreet de indruk van een academische oefening. Deze aanpak is nog steeds geen voorbeeld van transparantie.

Ook de opmerking met betrekking tot de rechtsbescherming van minderjarigen is nog steeds actueel nu volgens artikel 27, § 5 KVH aan minderjarigen een bestuurlijke sanctie kan worden opgelegd. Het KVH bepaalt geen enkele bijzondere rechtswaarborg voor hen. Bovendien is het niet te verantwoorden dat er aan -12-jarigen bestuurlijke sancties zouden kunnen worden opgelegd terwijl -12-jarigen op geen enkele manier kunnen vervolgd worden voor jeugddelicten die ze plegen gelet op artikel 4, § 2 van het decreet betreffende het jeugddelinquentierecht.

2. Misdrijven/inbreuken/normschendingen

Het KVH gebruikt een driedelige indeling met betrekking tot de soorten inbreuken waarvoor handhaving mogelijk is:

1. Normschendingen (art. 2, 25°)
2. Inbreuken (art. 2, 17°)
3. Misdrijven (art. 2, 19°)

Een normschending is een gedraging die als dusdanig is aangewezen in de Vlaamse regelgeving en die geen inbreuk of een misdrijf uitmaakt.

Een inbreuk is een gedraging die uitsluitend met bestuurlijke sancties kan gesanctioneerd worden.

Een misdrijf is een gedraging die met straffen gesanctioneerd wordt (een straf kan alleen door een rechtbank worden opgelegd (art. 2, 28°).

Reeds in vorige adviezen uitgaande van het Openbaar Ministerie werd er kritiek geuit op de indeling “misdrijven/inbreuken/normschendingen” die ook in het nieuwe ontwerp-decreet wordt gebruikt. In het bijzonder werd het bestaansrecht van “normschendingen” in vraag gesteld.

Hoewel er een poging werd ondernomen om een antwoord te bieden op deze kritiek doordat er thans bepaald is in het KVH dat “normschendingen” als dusdanig moeten zijn aangewezen in de Vlaamse regelgeving, blijft de fundamentele kritiek dat, wanneer een norm niet belangrijk genoeg is om strafrechtelijk of bestuurlijk gesanctioneerd te worden, het moeilijk valt in te zien dat de schending van dergelijke norm een herstel- of beveiligingsmaatregel kan verantwoorden. Iedere proportionaliteit lijkt zoek. In de memorie wordt trouwens ook geen enkel voorbeeld gegeven van een dergelijke normschending. De proportionaliteit komt nog meer in het gedrang omdat het KVH het mogelijk maakt voor de toezichthouders om hun vergaande toezichtrechten uit te oefenen voor het vaststellen van dergelijke normschendingen.

3. Het vermengen van de bevoegdheden van de toezichthouders in het kader van het toezicht en in het kader van het strafrechtelijk onderzoek

Het is een positieve zaak dat men afstapt van een strikte scheiding tussen enerzijds de uitoefening van toezichtrechten en anderzijds het stellen van opsporings- en onderzoeksdaden.

Toch is het ontwerp op diverse plaatsen niet genuanceerd genoeg door geen enkel onderscheid meer te gaan maken tussen een bestuurlijk opsporingsonderzoek en een strafrechtelijk opsporingsonderzoek.

Zo wordt op diverse plaatsen in het ontwerp verwezen naar de algemene gegevensverordening. Evenwel bepaalt artikel 2, 2, d) dat deze verordening niet van toepassing is op de verwerking van persoonsgegevens door de bevoegde autoriteiten met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, met inbegrip van de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid.

Wat artikel 5, § 3 KVH betreft, is dit niet problematisch aangezien dit alleen het bestuurlijk opsporingsonderzoek betreft (zie art. 5, § 1 KVH). Evenwel is er in het KVH geen definitie meer opgenomen van een bestuurlijk opsporingsonderzoek en blijkt uit artikel 9, § 1, lid 1, 1° KVH dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen een strafrechtelijk en een bestuurlijk opsporingsonderzoek. Wellicht is het aangewezen om toch een definitie van een bestuurlijk opsporingsonderzoek in te voegen in het KVH.

Dit is op sommige punten wel problematisch. In artikel 8, § 4, lid 4 KVH verwijst men in zijn algemeenheid naar artikel 9, lid 1 van de algemene gegevensverordening. Evenwel verliest men uit het oog dat bij het gebruik van de opsporingsrechten naar misdrijven de algemene gegevensverordening niet van toepassing is. Artikel 8, § 4, lid 4 KVH moet dan ook herschreven worden.

Door het totaal ontbreken van een onderscheid tussen een opsporingsonderzoek met betrekking tot misdrijven en een opsporingsonderzoek met betrekking tot inbreuken, betreedt de Vlaamse wetgever in afdeling 3 van hoofdstuk 2 “bevoegdheden van de toezichthouder in het kader van de opsporing”

het beleidsdomein dat voorbehouden is aan de federale wetgever in de mate dat die afdeling betrekking heeft op het opsporingsonderzoek met betrekking tot misdrijven. Zelfs met het gebruik van de impliciete bevoegdheden is het de decretale wetgever niet toegestaan om in te grijpen in de regels van het Wetboek van Strafvordering voor het horen van getuigen en verdachten.

Het is ten andere af te raden dat de term verdachte zou worden gebruikt voor personen die inbreuken plegen. De term verdachte is immers een term die frequent in het Wetboek van Strafvordering wordt gebruikt en waaraan specifieke rechten zijn gekoppeld. De rechten bij het verhoor door een toezichthouder bepaald in het KVH zijn trouwens beperkter dan degene waarop een verdachte zich kan beroepen op basis van artikel 47bis Sv. Voor dit onderscheid is er geen redelijke verantwoording te vinden. Er is ook geen bijzondere bescherming bepaald voor minderjarige en kwetsbare verdachten.

4. De toezichthouders

Wellicht in een zorg om te vermijden dat er een of andere categorie zou zijn vergeten, verwijst artikel 8, § 2, 1° naar de personeelsleden van de instanties vermeld in artikel 1.3,1° van het Bestuursdecreet van 7 december 2018.

In dit artikel staan volgende categorieën opgesomd:

- a) het Vlaams Parlement, zijn diensten, en de instellingen die aan het Vlaams Parlement verbonden zijn;
- b) de autonome diensten die onder toezicht staan van het Vlaams Parlement;
- c) de Vlaamse Regering en de kabinetten van de leden van de Vlaamse Regering;
- d) de Vlaamse administratie;
- e) de provinciegouverneurs en de arrondissementscommissarissen;
- f) de Vlaamse openbare instellingen die niet behoren tot de Vlaamse administratie;
- g) de Vlaamse adviesorganen;
- h) de Vlaamse administratieve rechtscolleges.

De vraag rijst of dit toch niet te ruim is. In ieder geval lijkt het onmogelijk om personeelsleden van Vlaamse adviesorganen en Vlaamse administratieve rechtscolleges aan te stellen als toezichthouder gelet op de onafhankelijkheid van die adviesorganen en rechtscolleges. De vraag rijst ook wat men begrijpt onder personeelsleden van provinciegouverneurs en arrondissementscommissarissen (wenst men hier gewoon de huidige bepaling van artikel 26, § 1, 4° Decreet Bestuurlijke Handhaving over te nemen?). Ook lijkt de onafhankelijkheid van de toezichthouders in het gedrang te komen wanneer leden van een kabinet van een lid van de Vlaamse Regering als toezichthouder zouden kunnen worden aangesteld. Wat begrijpt men onder personeelsleden van het Vlaams parlement? In welke sector is het nodig dat personeelsleden van het Vlaams parlement toezichthouder zouden worden?

Volgens artikel 8, § 2, 5° KVH kunnen ook personeelsleden van een havenbedrijf worden aangesteld als toezichthouder. Havenbedrijven zijn publiekrechtelijke vennootschappen die ook strafrechtelijk verantwoordelijk kunnen zijn. De vraag rijst dan ook of het aangewezen is om hun personeelsleden aan te stellen als toezichthouder op zaken waarvoor hun werkgever mogelijk strafrechtelijk verantwoordelijk zou kunnen zijn.

Een nieuwe categorie van potentiële toezichthouders zijn de personeelsleden van een politiezone, die door het bevoegde orgaan zijn aangesteld. Wat is het bevoegde orgaan en over welke personeelsleden heeft men het? Volgens de memorie (p.20) laat artikel 8, § 4, eerste lid in fine KVH toe dat de Vlaamse Regering een subsidiekader zou uitwerken voor politiezones die op vrijwillige basis personeelsleden als toezichthouder in de zin van het KVH zouden willen aanstellen. Wellicht bedoelt men in de memorie artikel 8, § 3 KVH. Los van deze verschrijving rijst de vraag op welke capaciteit van de politie deze nieuwe taken zich moeten inschrijven, nl. op de bestuurlijke of de gerechtelijke capaciteit. In ieder geval moet vermeden worden dat de werkzaamheden van deze politionele toezichthouders zouden worden toegerekend op de capaciteit van de gerechtelijke politie. De rechnercapaciteit van de gerechtelijke politie is immers nu reeds ernstig in het gedrang.

5. Identificatie van de bestuurder van een voertuig op basis van de kentekenplaat en de aanwijzing van de gebruikelijke bestuurder als pleger van de feiten.

Volgens de memorie vormt artikel 12, § 2 KVH (mogelijkheid om identiteit van de kentekenhouder van een voertuig dat dienstig was voor het plegen van een misdrijf of een inbreuk) samen met artikel 27, § 4 KVH (vermoeden van aansprakelijkheid van de gebruikelijke bestuurder) een eenvoudige maar doeltreffende regeling voor de identificatie van de bestuurder en de bewijslast daarrond. De regeling is echter te eenvoudig. Er staan bijvoorbeeld geen termijnen in het KVH waarbinnen de identiteitsgegevens van de gebruikelijke en/of werkelijke bestuurder moeten worden meegedeeld. De regeling is geïnspireerd door artikel 67*bis* en artikel 67*ter* Wegverkeerswet. Het is aan te bevelen om die regeling over te nemen (hoewel ook die regeling vaak lijdt tot bewijsproblemen).

De vraag rijst hoe deze medewerkingsplicht gesanctioneerd wordt. Er is geen specifieke strafbepaling en wellicht kan artikel 103 KVH niet worden gebruikt als “strafbepaling” aangezien artikel 27, § 4 in het hoofdstuk bestuurlijke sanctionering staat en niet in het hoofdstuk toezicht en opsporing.

6. De vereenvoudigde bestuurlijke sanctieprocedure

Het opleggen van een bestuurlijke boete zonder enige mogelijkheid tot verweer voor inbreuken waarop er maximaal 1000 euro boete staat (artikel 43 KVH) of voor inbreuken die uitdrukkelijk door Vlaamse regelgeving zijn aangewezen als in aanmerking komende voor de vereenvoudigde sanctieprocedure (art. 94 KVH), lijkt een disproportionele inperking van het recht op verdediging. Bovendien heeft de vereenvoudigde bestuurlijke sanctieprocedure klaarblijkelijk geen enkele invloed op de maximumboete. De beboetingsinstantie kan altijd de maximumboete opleggen. Het is voor deze kleinere inbreuken klaarblijkelijk ook niet mogelijk om overeenkomstig artikel 34, § 2 een opschorting te verlenen omdat artikel 44, § 1 het uitdrukkelijk heeft over een bestuurlijke geldboete. Hiervoor is er geen enkele verantwoording te vinden in de memorie.

De verhouding tussen artikel 43 KVH en artikel 94 KVH is onduidelijk:

- Wat artikel 94 betreft, is het zo dat de sectorale wetgeving de inbreuken kan aanduiden die voor de vereenvoudigde bestuurlijke sanctieprocedure in aanmerking komen op voorwaarde dat de regelgeving een forfaitaire bestuurlijke geldboete bepaalt (dus 1 duidelijk bedrag dat onbepert hoger kan zijn dan 1000 euro) en dat de materialiteit van de feiten, de toerekenbaarheid ervan aan de overtreder en de grondslag voor het berekenen van het forfait eenvoudig vast te stellen zijn.

- Voor artikel 43 is er maar één voorwaarde, namelijk de inbreuk mag slechts sanctioneerbaar zijn met maximaal 1000 euro bestuurlijke boete. Voor artikel 43 mag het dus wel gaan om moeilijk vast te stellen feiten of moeilijke toerekenbaarheid ervan aan de beweerdelijke overtreder.

Er is voor dit verschil in behandeling geen enkele motivering te vinden in de memorie. Dergelijke vereenvoudigde sanctieprocedure zou in ieder geval voorbehouden moeten zijn voor minder belangrijke feiten die eenvoudig en moeilijk te betwisten zijn en die niet kunnen leiden tot een aanzienlijke boete. In alle andere gevallen is het totaal onverantwoord dat er geen enkel recht van verdediging is vooraleer er een boete wordt opgelegd.

7. De GAS-WET

Het is correct dat de Raad van State geen opmerkingen maakte over de aanpassing van de GAS-regelgeving door het decreet bestuurlijke handhaving. Het College van procureurs-generaal maakte daaromtrent echter wel een opmerking en handhaaft die.

8. Arrestendatabank

Het valt aan te bevelen om niet de term arrestendatabank te gebruiken maar de oude benaming uit het KBH, nl. databank rechtspraak Vlaamse regelgeving. Uit artikel 84 blijkt immers dat alle eindbeslissingen op strafgebied worden opgenomen in die databank. In de meeste dossiers zal er dan ook geen arrest zijn maar enkel een vonnis (bij gebrek aan hoger beroep).

Er moet worden verduidelijkt wat een eindbeslissing op strafgebied is. Valt daaronder ook een arrest van het Hof van Cassatie waarbij het cassatieberoep van de beklaagde wordt afgewezen? Valt onder dit begrip ook de zeer talrijke vonnissen van de politierechtbanken die een veroordeling uitspreken op basis van de Vlaamse verkeerswetgeving? Wat dient er te gebeuren als er een vervolging is ingesteld zowel op basis van federale wetgeving als op basis van Vlaamse wetgeving?

9. Het overgangsrecht

Het KVH heft het kaderdecreet van 22.03.2019 betreffende de bestuurlijke handhaving (verder KBH) op met uitzondering van hoofdstuk 14 van het KBH. Volgens artikel 107 van het ontwerp blijft het KBH met uitzondering van hoofdstuk 14 (dat betrekking heeft op het bestuurlijk sanctieregister en de databank rechtspraak Vlaamse regelgeving) en 16 (bijstand aan OLAF) maximaal drie jaar van kracht vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe decreet voor de sectoren van de Vlaamse regelgeving die reeds gebruik maken van het KBH.

Van zodra het nieuw KVH inwerking treedt, verdwijnt met andere woorden het bestuurlijk sanctieregister en de databank rechtspraak Vlaamse regelgeving. Het lijkt aangewezen een bepaling in te voeren in het ontwerp die toelaat dat de gegevens die reeds werden opgenomen in het bestuurlijk sanctieregister en de databank rechtspraak Vlaamse regelgeving worden overgenomen respectievelijk in het nieuwe bestuurlijk sanctieregister/maatregelenregister en de Arrestendatabank

Punctuele opmerkingen

- Artikel 8 – Toezichthouder

*Vraag is of de categorie van toezichthouders waarvan de Vlaamse Regering hen de hoedanigheid van agent van gerechtelijke politie ontzegt, nog over een opsporingsopdracht kan beschikken (artikel 8, §3, tweede lid)? Zie ook in die zin, artikel 9, §3, lid 1.

*Andere vraag is waarom personeelsleden van de Vlaamse provincies niet in de lijst van mogelijk aan te stellen toezichthouders voorkomen (§2)?

- Artikel 9

*Door toezichthouders vastgestelde misdrijven *kunnen* in een pv worden opgenomen (artikel 9, §2, eerste lid – zie ook i.v.m. de waarschuwing en het gegeven gevolg in artikel 10, §2). Wordt aldus geen afbreuk aan het principe van artikel 29, § 1 Sv. gedaan?

*Vaststellingen van normschendingen worden in een verslag van vaststelling aan de beboetingsinstantie bezorgd. De beboetingsinstantie kan in dergelijk geval toch geen bestuurlijke sanctie opleggen? (artikel 9, §2, tweede lid)

*Er wordt algemeen aanvaard dat de tegenhanger van de bijzondere bewijswaarde van het tegendeel van het pv de tijdige kennisneming van het pv van overtreding door de vermoedelijke overtreder is. §4 omschrijft het bezorgen van een afschrift aan deze persoon als een eventualiteit en niet als een verplichting. Dit brengt het risico van nodeloze discussies met zich over de al dan niet schending van de rechten van verdediging in een latere procesfase.

- Artikel 17

*Aan de houder wordt dus niet meegedeeld waar de dieren worden bewaard of in zekerheid zijn gebracht, in tegenstelling tot de andere in bewaring genomen zaken (artikel 17, §2)?

- Artikel 22

Bepaalde zogenaamde beperkende voorwaarden waaraan de politierechter dient te toetsen om een visitatiemachtiging toe te staan, lijken bij nader toezien de deur tot visitatiemachtiging toch wel zeer wijd open te zetten.

Ook een inbreuk, per definitie toch een lichter vergrijp dan een misdrijf, komt daarvoor in aanmerking (artikel 22, §1, lid 3, 1°).

De beperkende voorwaarde dat de maximale bestuurlijke geldboete hoger dan 5.000 euro moet zijn, stelt niet veel voor in het licht van bijvoorbeeld de zogenaamde vangnetstrafbepalingen waarbij elke overtreding van een norm (dus zelfs van louter administratieve verplichtingen) tot theoretisch veel hoger bestuurlijke geldboetes in aanmerking komt (zie bv. artikel 16.6.1.§1, eerste lid en 16.4.27 DABM, eventueel in combinatie met artikel 28 KVH indien van toepassing gemaakt). Deze laatste opmerking geldt ook voor de heterdaadprocedure, vermeld in artikel 23.

- Artikel 34

*De regeling m.b.t. uitstel en opschorting bij een bestuurlijke sanctiebeslissing vereist tevens kennis van het (wijzigende) strafregister van de overtreder. Thans is kennisneming van het strafregister door een Vlaamse beboetingsinstantie wettelijk niet mogelijk.

*Het valt bovendien ook op dat het bestuurlijk uitstel en de bestuurlijke opschorting veel strenger geregeld wordt dan het strafrechtelijke uitstel en opschorting.

- Artikel 37

De vorderingsbevoegdheid van de beboetingsinstantie is principieel niet van toepassing op de politie-toezichthouder (artikel 37 en artikel 97), maar door de mogelijkheid, voorzien in artikel 86, bestaat het risico dat daarvan in Vlaamse regelgeving toch kan worden afgeweken.

- Artikel 38

*In §3 lijkt er een tegenstrijdigheid i.v.m. de initiële termijn voor het OM te bestaan, wellicht moet dat 6 maanden zijn i.p.v. 3 maanden.

*Zoals het in §4 gelibelleerd staat, lijkt het OM de beboetingsinstantie ook te moeten verwittigen dat de strafvordering is ingesteld of vervallen, zelfs als het OM de beboetingsinstantie tijdig op de hoogte heeft gebracht van zijn beslissing om het misdrijf strafrechtelijk af te handelen.

- Artikel 51

In lid 2 is het woord "niet" (meer vatbaar voor een georganiseerd ...) weggefallen.

- Hoofdstuk 5

Dit hoofdstuk over beveiligingsmaatregelen lijkt geen plaats meer toe te kennen aan het OM en de strafrechter. In het huidige DABM is in artikel 16.6.5 bijvoorbeeld voorzien in de mogelijkheid voor de strafrechter om bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod uit te spreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt. Waarom wordt niet in het algemeen (zoals bij de publieke herstelmaatregelen) voorzien in de mogelijkheid voor het OM en de strafrechter om veiligheidsmaatregelen te vorderen, respectievelijk op te leggen? Of valt dat onder de inperkende maatregelen waarvan sprake in artikel 56 KVH, maar dan stellen zich vragen naar de uitgebreidheid gelet op de definities in artikel 2, 10° en 18°. Beveiligingsmaatregelen zijn immers ruimer dan inperkende maatregelen, die slechts een onderdeel ervan uitmaken.

- Artikel 71

Hoe verhoudt de verplichting van ambtshalve uitvoering van gerechtelijk opgelegde publieke herstelmaatregelen onder toezicht van de herstelinstantie of de gerechtsdeurwaarder zich ten aanzien van de machtiging door de rechter van het openbaar ministerie om ambtshalve in de uitvoering te voorzien (artikel 56, 3de lid)?

- Artikel 77

*M.b.t. het sanctieregister wordt er als doelstelling vermeld (derde lid, 1°) dat o.m. de strafgerechten moeten kunnen nagaan of de beboetingsinstantie het bestuurlijk spoor heeft geopend. Dat is enigszins vreemd in het licht van de procedure die aan het OM wordt opgelegd (artikel 38), wat mag veronderstellen dat het OM deze gegevens in de strafprocedure dient te brengen indien relevant, én de vaststelling dat de strafrechter niet zomaar databanken kan consulteren en de gegevens ervan in zijn beslissing integreren zonder de rechten van verdediging te respecteren.

*Een andere doelstelling van het sanctieregister is volgens 3° de beboetingsinstanties, het OM en de strafgerichten in staat te stellen om na te gaan of er al eerder straffen of sancties voor dezelfde feiten dan wel voor andere feiten ... zijn opgelegd. Het sanctieregister zal echter geen straffen bevatten, aangezien dat is voorbehouden voor het Centraal Strafregister.

- Artikel 78

In het licht van de realisatie van de doelstelling in artikel 77, derde lid, 3° dient de beschrijving van de gepleegde feiten (artikel 78, § 1, 2°) voldoende gedetailleerd in tijd, ruimte en materialiteit te gebeuren. Dat staat niet met zoveel woorden in de tekst.

- Artikel 81

*Het Agentschap Justitie en Handhaving houdt een register bij, o.m. over de gerechtelijke publieke herstelmaatregelen (artikel 81, §1, eerste lid). Dit impliceert dat ook de door de rechter ambtshalve en op vordering van het OM bevolen herstelmaatregelen zullen dienen opgenomen te worden.

*M.b.t. de doelstelling van het maatregelenregister (artikel 81, § 1, vierde lid) geldt dezelfde bedenking t.a.v. de toegang voor de (straf)rechtbanken als bij het sanctieregister (zie onder artikel 77).

- Artikel 85

Wat is de sanctie bij gebrek aan de verplichte overschrijving? In de huidige VCRO is bijvoorbeeld voorzien dat de dagvaarding maar ontvankelijk is na deze overschrijving (artikel 6.3.1.§6 VCRO).

- Artikel 87

*Gaaf de mogelijkheid tot overgaan van onmiddellijke inning van een bestuurlijke geldboete bij vaststelling van een misdrijf door de toezichthouder niet in tegen artikel 29, § 1 Sv. en de rol van het OM als spelverdeler (artikel 87, §1)?

*De verdubbeling van de bestuurlijke geldboete wanneer o.m. een definitieve strafrechtelijke sanctie is opgelegd voor soortgelijke misdrijven, veronderstelt een toegang tot het Centraal Strafregister, wat de toezichthouder wettelijk momenteel niet kan (artikel 87, § 2, tweede lid).

- Artikel 103

Is een expliciete strafbaarstelling van het doorbreken van een verzegeling nodig? Dekken de bepalingen van artikelen 283 tot en met 288 Sw. deze strafbaarstelling niet voldoende af?